

Eindeloos eiland

Huub Beurskens

Eindeloos eiland

ROMAN

KOPPERNIK

Copyright © 2017 Huub Beurskens, Amsterdam

Voor het omslag is gebruikgemaakt van Hans de Wit, *Dystopische bladen* n° 2 (2005)

ISBN 978 94 923 1328 7 / NUR 301

www.kopernik.nl

Ze was een mens in het diepst van haar gedachten. Zoiets kon alleen een mens voor haar bedenken! Zelf liet ze zich namelijk op geen enkele eigen gedachte betrappen, zodat de indruk bestond dat ze volkomen geheugen-, voorstellings- en gevoelloos leeg was zo gauw ze verlaten was. Zelfs of die indruk juist of onjuist was kon ze derhalve niet weten, zoals ze zich ook niet verlaten kon voelen wanneer ze verlaten was.

Pas wanneer iemand haar betrad, zoals dat heette, werd ze en was ze van het ene op het andere moment wat ze geacht werd te zijn: kamer 104.

En dan werd ze en was ze ogenblikkelijk vervuld van gevoelens en gedachten.

Dan waren haar wanden licht zalmkleurig geverfd, was het wildverbandlaminaat donkerbruin, stond er een al dan niet opgemaakte houten twijfelaar in haar, met een nachtkastje ernaast, was er een kledingkast ingebouwd en stond er een secretaire met een spiegel erop en een comfortabele stoel ervoor, was er een rookmelder tegen haar plafond gemonteerd en een televisiescherm aan haar wand tegenover die van het hoofdeinde van het bed vastgemaakt, waren er lampen bevestigd tegen en zaten er lichtschakelaars en stopcontacten in haar muren, kon er een overgordijn worden opengeschoven, kon een dubbel raam worden opengezet, konden twee houten luiken naar buiten worden weggeklapt, waardoor ze uitzicht bood op of, beter, in een eeuwenoude straat die de geringste geluiden echoënd versterkte, terwijl ze tevens, door middel van twee ingelijste reproducties van kleurenlithografieën, uitzicht bood op enerzijds de Sint Pieter en het Vaticaan

vanaf de Gianicolo en anderzijds de Spaanse trappen vanuit de Via Condotti ter hoogte van Caffè Greco, waarmee ze tegelijkertijd duidelijk maakte dat ze zich midden in de zogeheten Eeuwige Stad bevond, compleet met haar wit betegelde bad- en toiletruimte die op het gebied van hygiëne en lichaamsverzorging was voorzien van hedendaagse benodigden en gerieflijkheden.

Vóór het moment van het openen van haar deur echter kon het bed net zo goed een gekanteld kindersleetje in de sneeuw zijn geweest of een wrak bootje op een drassige rivieroever, kon er in plaats van een secretaire een krakkemikkig tafeltje hebben gestaan met een zwart geëmailleerd wasstel erop, maar kon er ook een legerkleurige Hyundai-pick-up bij een zacht paars bloeiend uienveld hebben gestaan, kon haar raam uitzicht geboden hebben op een panoramisch agrarisch landschap met een ruiter en een postwagen of waren er nachtelijke veldglooiingen achter haar gesloten luiken te vermoeden en klonk er tussen stille oude dorpsplatanen, tussen duistere, naar hooi en zaagsel ruikende schuren en huizen met donker bemoste rieten daken geblaf, rietwolfachtig langgerekt gehuil en gejangk; vóór het openen van haar deur plunderden misschien soldaten een boerenwoning alvorens die in brand te steken of lag er een deels door braamstruiken overwoekerde buitenweg met verbrokkeld asfalt en stond in de berm een verbleekt waarschuwingsbord met een stralingssymbool en in het Oekraïens het onderschrift 'vervreemdingszone', of was er een bar waaraan een man zat die de aantrekkelijke blondine naast hem vroeg wat hij voor haar mocht laten inschenken, cava, gin, amaretto..., dreef er een lijk in een waterbekken of was de oppervlakte van haar vloer mogelijk zo leeg en uitgestrekt geweest als die van een antarktische ijsvlakte, ja, wie weet had haar inhoud tussen haar

wellicht gekromde muren intergalactische dimensies gehad of de grootte van een muizenhol.

Ze zou het nooit weten omdat een mens het nooit zou weten zolang die niet in staat was in haar te zijn wanneer ze door hem verlaten was.

Het enige wat ze van zichzelf kon weten was wat zo'n mens dacht te weten zolang hij ook daadwerkelijk, fysiek in haar was. Een denkbeeld dat ze eveneens acuut en totaal, dat wil zeggen, voor eens en altijd zou zijn vergeten, zo gauw de gast haar deur achter zich had dichtgetrokken, hopelijk niet al te hard.

Ze zou haar tijdelijke bewoner ook niet kunnen vergelijken met eerdere bewoners die haar door hun aanwezigheid maakten tot wat ze was: kamer 104.

Tenzij zo'n gast haar eerdere gasten, de schoonmaaksters inclusief, alsook een eventuele elektricien of loodgieter zou kennen, zo niet door en door, dan toch enigermate.

Maar dat was niet zo, bedacht hij, Lucas Ramakers, achten-
twintig.

Lucas vroeg zich af wie zich zoal eerder in deze kamer hadden bevonden en dus verzoonde hij maar iemand voor hem en haarzelf, zoals een gezette en myope handelsreiziger voor tuingereedschap, een Japanse toerist met een geheugenkaart vol foto's van barokke kerkexterieurs en -interieurs, een vrome rooms-katholieke pelgrim uit de Chocimskastraat in Warschau, een schrale Britse vrijgezel en kunsthistoricus die een ansichtkaart van de Via Appia adresseerde aan zijn peet-tante, Thurlow Road, Londen NW3, een man met een vals paspoort die geconcentreerd met een punttangetje en een precisieschroevendraaier zat te knutselen aan een of ander bedraad mechaniek in zijn diplomatenkoffertje, een frisse,

knappe blonde jongedame, dezelfde van eerder aan die bar, een leraar klassieke talen die weigerde samen met zijn collega's de nacht door te brengen in dezelfde herberg waar hun excursieklas was gehuisvest en gegarandeerd voor algemene slapeloosheid zou zorgen, opnieuw die jonge vrouw, smachtend in toegenomen schoonheid, een pokdalige Bulgaarse exporteur van paardenvlees, een Zwitserse weduwe die voor haar tweënzestigste verjaardag op een Romereis was getrakteerd door haar dochter en schoonzoon in kamer 305, een rossige jongen van vijftien die heel wat liever met zijn vrienden in Edmonton ijshockey zou zijn blijven spelen dan met zijn ouders Europese hoofdsteden te moeten afreizen, de schoonheid die nu al voor de vierde keer was opgedoemd, maar die inmiddels languit op bed was gaan liggen met een o zo vertederende glimlach in combinatie met een tot boven de decoratieve kanten zoom van haar zwarte zelf ophoudende nylonkousen omhooggeschoven korte zwart-wit geblokte rok, een man die in een impuls had besloten naar Rome te reizen toen zijn vrouw, met haar mantel aan en de gepakte reistas al bij de hand, hem had verteld er reeds maanden een minnaar op na te houden met wie ze een aantal dagen en nachten zou doorbrengen in een pension in een bosrijke omgeving...

Maar die laatste tussen de zeer velen, in de schier eindeloze reeks te bedenken gasten, deze *cornuto*, dat was Lucas Ramakers zelf!

Vroeg in de middag, met zijn ratelend rolkoffertje op weg van metrostation Barberini naar hotel Concordia, was hij even stil blijven staan voor de etalage van een fraaie oude kapperszaak, waar klassiek open scheermessen van het merk Il Ceppo werden verkocht.

Bij inspectie van de betegelde toiletruimte van kamer 104 bleek die echter slechts over een douchecabine en dus niet over een ligbad te beschikken. Of dat hem opluchtte of dat hij het de kamer juist kwalijk nam, bleef haar, net als hemzelf onduidelijk.

Hij had zijn schoenen uitgedaan en lag met zijn sokken, broek en overhemd aan op het met een bloedrode sprei bedekte bed. Met zijn handen achter zijn hoofd in elkaar gestoken, staarde hij naar het plafond. De textuur van het sierpleisterwerk was wat wazig, want hij had zijn bril met de minglazen op het nachtkastje gelegd, naast een gesloten brillendoos.

Door het ietwat openstaande tweevleugelige raam kreeg de kamer met het middaglicht van half februari al stadsvoorjaarsachtige, maar uiteraard nog wat koele lucht naar binnen, samen met galmende klanken van twee beneden langslopende, met elkaar over de prijs van vleestomaten en komkommers pratende vrouwen en van het motorgeluid van een blauwe scooter plus het dubbel weerkaatsende klappen van twee ramen die tegen elkaar werden dichtgetrokken, mogelijk door een werkster, direct boven, in kamer 204, die waarschijnlijk veel op 104 leek, onlosmakelijk met haar verbonden door wat haar plafond en haar – of was het zijn? – vloer

uitmaakte, zoals ze ook een muur deelde met kamer 105 en een andere met 103. Uiterlijk om twaalf uur moest ze door Lucas Ramakers zijn verlaten.

Hij had zijn reiskoffertje al gepakt. Dat zou hij over twintig minuten ter bewaring bij de receptie afgeven, want voordat hij op station Termini de Leonardo-express naar de luchthaven zou nemen, had hij tijd tot ver in de middag.

Lucas draaide zich op een zij, trok zijn benen op, steunde op zijn rechterarm, pakte met links de brillendoos en opende die om er zijn leesbril uit te pakken. Vervolgens vouwde hij een kaart van de stad open, zodat hij zich nog eens kon oriënteren en op de plattegrond van zijn verlatenheid de hotelkamer in de Via di Capo le Case weer kon lokaliseren.

Daarna pakte hij een geïllustreerde stadsgids om de informatie na te lezen over wat hij die ochtend, na het ontbijt in het kleine zaaltje beneden, nog had bezocht. En daardoor stonden er spoedig in stoffig bruin kapucijnerhabijt gestoken skeletten in de kamer, waren er dijbeenderen en schedels tegen een van haar wanden gestapeld, was haar plafond gedecoreerd met rozetten van wervels en waaiers van schouderbladen. Haar vloer bestond uit vochtige, donkere aarde met hier en daar een klein houten kruis erin gestoken. En toen opeens uit trappen, uit veel brede natuurstenen trap treden. Zonlicht viel op de schilferbast van oude, kale platanen. Het rook zoetig. Van al bloeiende mimosa?

Lucas drukte op enkele toetsen van zijn mobiele telefoon, hield het apparaatje tegen zijn oor, drukte nogmaals op een toets en stak het ding in zijn broekzak.

Even werd het uitzicht over een deel van de stad met zijn vele koepels wazig. Niet doordat hij zijn bril had afgedaan,

bijvoorbeeld om de glazen te poetsen, maar doordat zijn ogen vochtig werden.

Hij legde de gids op het nachtkastje en verruilde en passant zijn brillen.

Het liefst zou hij zich zo meteen in het vertier gaan storten, verkleed als paljas, als dame, poëet, dokter, graaf, om allerlei onzin uit te kramen tegen iedereen die dat al dan niet horen wilde. Hoewel de *maestro di casa* hem van achter zijn eenvoudige houten receptiebalie in gebroken Engels had aangeraden het carnaval te mijden.

Het carnaval stelde helemaal niets meer voor, aldus de oude man, het was 'iets voor kinderen, meer niet. Bah! Eertijds... *O quanta allegria!* Maar wat was dat tegenwoordig voor een carnaval? Bah! *E una porcherina!*' Hij liet er in zijn verbolgenheid een obsceen gebaar op volgen.

Het '*quanta allegria*' had Lucas doen denken aan een verhaal over een prins dat hij eens had gelezen, een *principe* die, in het vierde decennium van de negentiende eeuw, ongewild midden in het Romeinse carnaval terecht was gekomen.

Onverkleed en zonder masker had de prins de Corso willen oversteken om kalmer en verhevener vertier in een ander stadsdeel te zoeken.

Maar er was op straat geen doorkomen aan.

Nauwelijks had hij zich tussen twee mensen door gewurmd of hij werd van boven af getrakteerd op een wolk meel; een bonte harlekijn gaf hem, terwijl hij met zijn colombine voorbij stooft, met een ratel een tik op zijn schouder; de confetti en bloemblaadjes vlogen hem in het gezicht; van twee kanten tegelijk begonnen ze hem in de oren te zoemen, links een graaf, rechts een dokter die een hele verhandeling tegen hem hield over wat hij allemaal in zijn darmen had.

Zo zou het er zo'n honderdzeventig jaar later inderdaad niet meer aan toe gaan, dat besepte kamer 104 terdege.

Gelach klonk door vanuit een andere kamer. Of veeleer gekir, na wat hij verstond als '*Oh no, non fare cosi, ti prego, io spezzo*'. En er drongen ook al klanken tot haar door van een muziekgezelschap dat richting Piazza del Popolo trok, net als van een luidsprekerwagen die reclameboodschappen door de straat liet galmen.

Desalniettemin zou het kunnen gebeuren, in de huidige tijd net zo goed als in een vijftiende, zeventiende of negentiende eeuw, dat een man, daar in de menigte tijdens de op- tocht, van het ene moment op het andere, dat hij, Lucas Ramakers, vlakbij een meisje zag staan, zo weergaloos mooi dat hij zijn ogen niet kon geloven, zoals het die *principe* was overkomen, net toen die zijn hoed weer te pakken had die hij in de deining had verloren.

Een meisje met lichte ogen om zich in te storten en in te verliezen, maar in wier directe nabijheid je met ingehouden adem als aan de grond genageld stond, niet zozeer omdat je haar onmiddellijk wilde beminnen, nee, niet eens omdat je haar wilde kussen, maar omdat je eeuwig verlamd naar haar wilde blijven staan kijken en dat beeld tegelijkertijd voortdu- rend in je wilde blijven opnemen én aanbidden. *O bella!*

Ze was in gezelschap van twee andere, eveneens knappe jonge vrouwen, maar geen van die twee was zo'n wonder van de allerhoogste orde...

Natuurlijk zou ze nauwelijks of geen erg hebben in de blik van Lucas, net zomin als in de blikken van allerlei andere mannen in het mensengewoel, zo ging ze op in het zien

langstrekken van de luidruchtige stoet bonte equipages en gemaskerden.

Kwam ze uit Rome?

Waarschijnlijk niet. Ze zou wel een buitenlandse zijn.

Roerloos probeerde Lucas zich haar beeltenis voor ogen te houden.

En toen trof haar blik opeens, toevallig of niet, de zijne.

Maar beschroomd – of was het geraffineerd? – keek ze vrijwel meteen weer weg, alsof ze hem of iets aan hem had herkend, maar dat niet wilde laten blijken.

Lucas werd tot de realiteit teruggebracht door een enorme praalwagen die was blijven staan en van waar met geknal wolken zilverende confetti boven de hoofden van de toeschouwers werden geschoten.

Zo gauw het dwarrelen voor zijn ogen was opgehouden en hij de snippers uit zijn haar en van zijn schouders had geveegd, was de schone verschijning nergens meer te bekennen, rook het naar uitlaatgassen en paardendrek en werd het tijd voor Lucas Ramakers om zijn bagage op te halen.

Nadat hij tegen middernacht, ongetwijfeld met de kranten en post van een aantal dagen onder zijn arm, de deur van zijn etagewoning zou hebben geopend, zou hij de thermostaat hoog moeten zetten, om zonder licht te maken in een niet eens zo diepe fauteuil peilloos weg te zinken in het vaste voornemen de volgende keer langer te blijven en veel verder te reizen, naar de Azoren bijvoorbeeld.

Maar mogelijk stortte zijn vliegtuig neer in de besneeuwde Alpen.